Annus III. - Vol. III. Die 29 Aprilis 1911. Num. 5.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Litterae apostolicae, pag. 157; Epistolae pag. 160. — II. *S. Congregatio S. Officii:* Circa artic. XI, § 1 Decreti « Ne temere », pag. 163. — III. *S. Congregatio Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, pag. 164. — IV. *S. Congregatio Rituum:* Veneten. Introductionis Causae Ven. Servi Dei Ioannis M. Robert de la Mennais, pag. 165. — V. *S. R. Rota:* Parisien. Nullitatis matrimonii, pag. 166. — VI. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 173.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione preparatoria, nomine, onorificenze, necrologio, pag. 175-176.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
MDCCCCXI.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Litterae Apostolicae.

PAG.

I. *Pias fidelium.* - Pro Archisodalitate ab « Hora Sancta » in dioecesi Augustodunensi extenditur ad universum orbem terrarum facultas aggregandi eiusdem tituli atque instituti Societates iam eidem Societati facta pro Gallia et Belgio. - *27 martii 1911* 157

II. *Inclyta Divi.* - Abbatiae de Pontida Ecclesia in Basilicam minorem erigitur. - *5 aprilis 1911* 158

Epistolae.

I. *Gratam sane.* - Dilecto Filio Ioanni tit. SS. Vitalis, Gervasii et Protasii S. R. E. Cardinali Puzyna de Kozielsko, Episcopo Cracoviensi. - *4 martii 1911* 160

II. *Propediem.* - Ad celsitudinem suam Luitpoldum Bavariae regnum regentem, nonagesimum aetatis annum feliciter explentem. - *7 martii 1911* 161

III. *Geminum istinc.* - Ad R. P. D. Ioannem Baptistam Correa Campinensium Episcopum, ob vicesimum quintum sacerdotii eius anniversarium, ac primum catholicum congressum in Campinensi dioecesi celebrandum. - *10 martii 1911.* 161

IV. *Litteras legimus.* - Ad Ludovicum Iosephum Cardinalem Leçon, Rhemensium Archiepiscopum, ominum ergo, festivitate S. Iosephi redeunte, Beatissimo Patri reverenter exhibitorum. - *25 martii 1911.* 162

V. *Quam Nobis.* - Ad augustum serenissimumque Principem Gulielmum II regem Wurtembergensem, vicesimum quintum matrimonii sui anniversarium celebrantem. - *2 aprilis 1911* . . . 163

S. CONGREGATIO S. OFFICII.

Decretum de matrimoniis eorum qui a genitoribus acatholicis vel infidelibus nati, sed in Ecclesia acatholica baptizati, ab infantili aetate, in haeresi vel infidelitate aut sine ulla religione adoleverunt. - *31 martii 1911* 163

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

Provisio Ecclesiarum. 164

Annus III. - Vol. III. Die 29 Aprilis 1911. Num. 5.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

PRO ARCHISODALITATE AB « HORA SANCTA » IN DIOECESI AUGUSTODUNENSI EXTENDITUR AD UNIVERSUM ORBEM TERRARUM FACULTAS AGGREGANDI EIUSDEM TITULI ATQUE INSTITUTI SOCIETATES IAM EIDEM SOCIETATI FACTA PRO GALLIA ET BELGIO.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Pias fidelium sodalitates, quae frugifero religionis pietatisque exemplo alios coetus ad sua opera imitanda excitaverint, privilegio libenti quidem animo donamus, ut has similes Consociationes sibi adiungere queant, et cum eis impetratas indulgentias participare. Inter illiusmodi confraternitates bene de Ecclesia meritas ea procul dubio videtur adnumeranda, quae ab « Hora Sancta » nuncupata atque in sacello Monialium a Visitatione, Paredi in oppido, vulgo « Paray-le-Monial » Dioeceseos Augustodunensis canonice instituta, a rec. me. Leone PP. XIII Decessore Nostro in Archisodalitatem usque ab anno MDCCCLXXXVI erecta fuit, et hoc praecipue aucta favore, ut ei alias eiusdem nominis Sodalitates tum in cuncta Gallia, tum in Belgio existentes sibi aggregare liceret. Cum vero hae devotae Consociationes, postremis praesertim temporibus, in omnes orbis partes sint feliciter prolatae, et cum praedictae Archisodalitatis Moderatores enixas Nobis preces adhibuerint, ut iam ipsi concessam aggregandi facultatem, nunc pro toto terrarum orbe sibi extendere dignaremur, Nos persuasum habentes, id non minus in maiorem Dei gloriam quam in uberius animarum bonum semper esse cessurum, piis hisce votis censuimus obsecundandum. Quare officialibus et sodalibus praesentibus et futuris me-

moratae Archisodalitatis ab « Hora Sancta » in sacello Monialium a Visitatione Paredi erectae, intra fines Augustodunensis Dioeceseos, praesentium tenore Apostolica Auctoritate Nostra perpetuo concedimus ac largimur, ut, servata forma Constitutionis Clementis Papae VIII Decessoris Nostri aliisque Apostolicis Ordinationibus desuper editis, ubicumque gentium sint cognomines et eiusdem instituti Sodalitates, eas sibi aggregare licite queant, atque omnes et singulas indulgentias, quas ab S. Sede iam obtinuerint, et fas sit aliis impertiri, cum ipsis sodalitatibus communicare licite pariter possint ac valeant. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectat, seu spectare poterit, plenissime suffragari, sicque in praemissis esse iudicandum, atque irritum fieri, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die XXVII Martii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. Card. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

ABBATIAE DE PONTIDA ECCLESIA IN BASILICAM MINOREM ERIGITUR.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Inclyta Divi Benedicti familia iam tot ac tantis in religionem, non minus quam in humana studia, liberalesque artes meritis spectata, modo historica de Pontida Abbatia ad pristinum decus restituta novam sibi laudem adiungit. Hoc enim monumentum gloriosis memoriis perinsigne, sed temporum hominumque iniuria pene deletum, nunc tandem cura Abbatis Ioannis del Papa Praesidis Congregationis Benedictinae Cassinensis, et suffragante Antistite Bergomensi, ex auspicato resurgit. Huius Abbatiae iam inde ab anno MLXXVI celeberrimum claustrum Beatus Albertus condidit dicavitque Sancto Iacobo Maiori. Ipsam Abbatiam Romani Pontifices Nostri Decessores, ac Principes viri tum possessionibus et privilegiis auxerunt, tum auctoritate tutarunt. Haec quidem intra pia moenia anno reparatae salutis MCLXVI sacrum pro aris et focis ictum foedus est,

adversus communem religionis patriaeque hostem. Templum praeclarissimum Gothico-Longobardae artis specimen una cum continenti coenobio, anno MCCCLXXIII teterrimo incendio flagravit, sed postea cum Bergomense territorium in Reipublicae Venetae ditionem cessit, novo splendore effulsit. Cum autem exeunte saeculo decimoquinto eadem Abbatia Benedictinae Congregationi aggregata est, tunc vere prosperitatis attigit culmen, et conventualium aedium amplitudine, artis operum ornamento, monachorum frequentia, divinique cultus decore, tria per saecula floruit. Verum anno MDCCLXXXXVIII deturbatis ex eodem Coenobio, iniuria Gallici gubernii, Cassinensibus Monachis, tum derelictae Abbatiae aedes, converso etiam in opificium claustro, extremum illud in exitium venerunt, a quo in praesens memorati abbatis studio et corrogata populi stipe feliciter vindicantur. Comperimus namque non sine magno animi nostri solatio, Benedictinae Cassinensis Congregationis patres iam inde a die quinta decima Ianuarii mensis anni MDCCCCIX post decem ac centum annorum absentiam, denuo possessionem iniisse historicae illius Abbatiae, Ecclesiamque et adnexam paroeciam ex decreto Congregationis Concilii, annuente Episcopo Bergomensi, regulares fuisse declaratas. Accepimus similiter ossa Beati Alberti Pontidensis Abbatiae fundatoris, facta ab Antistite facultate, modo Bergomensi ex urbe in idem Abbatiale templum adduci, eo ipso in loco reverenter condenda, quem vivens sanctitate illustravit. Nunc autem cum, expletis instaurationis operibus, Benedictini patres die XXX vertentis mensis Aprilis coenobium Abbatiale de Pontida iterum sint ingressuri, ac dilectus filius Abbas Ioannes del Papa Benedictinae Cassinensi Congregationi Praepositus, Nos enixis precibus flagitaverit, ut ad perennandam tum huius monachorum reditus, tum translationis Corporis Beati fundatoris memoriam, Abbatiale templum Pontidense ad Basilicae Minoris dignitatem evehere dignemur, Nos ut faustitatem eventus Pontificiae voluntatis significatione cumulemus, votis his annuendum libenti quidem animo censemus. Quae cum ita sint Apostolica Nostra Auctoritate praesentium tenore Ecclesiam titulo Sancti Iacobi Maioris continentem Abbatiae de Pontida Congregationis Cassinensis Ordinis S. Benedicti Minorem Basilicam facimus, eligimus atque declaramus, illique facultates omnes, honores et privilegia tribuimus, quae Minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas atque efficaces semper extare et manere, suosque plenarios atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectat, sive in posterum spectabit, plenissime suffragari, sicque in praemissis esse rite iudicandum, irritumque eo ipso fieri atque inane, si secus quidquam

super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die v Aprilis MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

L. ✠ S.

R. Card. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

EPISTOLAE.

I.

DILECTO FILIO NOSTRO IOANNI TIT. SS. VITALIS GERVASII ET PROTASII S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI PUZYNA DE KOZIELSKO EPISCOPO CRACOVIENSI, VICESIMUM QUINTUM AB INITO EPISCOPATU ANNIVERSARIUM CELEBRANTI.

Dilecte Fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Gratam sane occasionem confirmandi singularem, qua te prosequimur, benevolentiam proximus iam dies affert, sacer Augustae Virgini Dei Parenti designatae; qui dies, carus quidem omnibus, tibi erit auspicatissimus ob memoriam anni ab inito tui episcopatus honore quinti supra vicesimum. Placet igitur, coniunctis tuorum studiis, addere laetitiae Nostrae significationes, tibique gratulari, quod beneficio divino id aetatis benemerendo de Ecclesia attigeris. Nostrorum autem votorum haec summa est, ut recordatio rerum per id tempus a te gestarum in salutem dilecti gregis et Nostra comprobatio te iacentem erigant subleventque. Quamquam quid aptius ad abstergendas omnes vitae molestias quam vesci quotidie, quae tua consuetudo est, epulo fortium? Hoc roboratus, non modo adversae valetudinis incommoda modice ac sapienter feres, sed gaudium ex tribulatione percipies, ita ut Pauli queas iterare voces: « Superabundo gaudio in omni tribulatione mea ». Nos interim, quibus ministerii tui explorata utilitas est et aestimabilis vita, Omnipotenti Deo vota fundimus, ut, viribus restitutis, diuturna vitae usura fruaris. Adsit Virgo ab Angelo salutata, quae hodie, cum divinae maternitatis honore, coepit mortalium dolores in se omnes recipere. Ipsa te maternis tueatur oculis: ipsa tuam spem Nostramque sustentet. Caelestis autem gratiae sit auspex apostolica benedictio, quam tibi, dilecte Fili Noster, universoque clero ac fideli populo tuae vigilantiae commisso effusa caritate impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis Martii MDCCCCXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

II.

AD CELSITUDINEM SUAM LUITPOLDUM BAVARIAE REGNUM REGENTEM, NONAGESIMUM AETATIS ANNUM FELICITER EXPLENTEM.

Dilectissime in Christo fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Propediem exoriturus nonagesimus Celsitudinis tuae natalis propensissima Nos voluntate Bavariae adiungit civibus diem auspicatissimum, unis animis multiplicique significatione laetitiae, concelebrantibus; tibique, quem iucundissima studiorum officiorumque consuetudo carissimum Nobis effecit, tota mente gratulamur: sane non eo tantum nomine quod tam uberem vitae usuram Dei munere beneficioque frui tibi contigit, sed potissimum quod annorum numerum recte factorum multitudine superaveris. Et merito gratulamur, quandoquidem *corona dignitatis, senectus quae in viis iustitiae reperietur* (Prov. XVI, 31). Suppetant tibi uberiora in dies divinae gratiae auxilia, dentque optimi principis vitam non aetatis spatio terminare, sed virtute parta laude, quam praesens aetas celebrabit, quam postera contuebitur et alet, quam denique iustus Iudex gloria exornabit nulla temporis longinquitate peritura.

Haec, dilectissime in Christo fili, habeas pro tua in Nos pietate paternae caritatis Nostrae vota faustitatis, eaque expleta reddat ac cumulata apostolica Benedictio quam caelestium auspicem bonorum, tibi totique familiae tuae peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VII Martii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

III.

AD R. P. D. IOANNEM BAPTISTAM CORREA, CAMPINENSIUM EPISCOPUM, OB VICESIMUM QUINTUM SACERDOTII EIUS ANNIVERSARIUM, AC PRIMUM CATHOLICUM CONGRESSUM IN CAMPINENSI DIOECESI CELEBRANDUM.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Geminum istinc nuncium accepimus: alterum altero iucundius. Relatum quippe est instare tibi, Venerabilis Frater, vigesimum quintum suscepti sacerdotii natalem, et quo tempore auspicatissimam hanc diem Clerus populusque tuus grata recolet recordatione laetitiaeque signis te duce et auspice in ista recens condita dioecesi celebratum iri primum catholicorum congressum ut socialium operum, quibus nostra tantopere in-

diget aetas, prima quasi semina ponantur, quae gremio excepta actuosae voluntatis, alte radices agant et in arborem grandescant specie ornatissimam, usu uberrimam. Utrimque peropportuna Nobis et laetandi et bene ominandi facultas. Multiplicet Deus sacerdotii tui natales, ut diuturniore vitae usura frequentiores edas pastoralis navitatis fructus. Horum vero veluti specimen sit atque auspicium propediem habendus conventus, quem felicem faustumque catholicae rei futurum confidimus, eisdemque utilitatibus quas, paterna acti charitate, spe praecipimus atque animo. Ut vero divinum Numen tum sacrae sacerdotii tui celebritati, tum ineundis in coetu consiliis saluberrimis propitium adsit, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater, universis dioecesis tuae fidelibus iisque in primis quos idem catholicae rei studium tecum congregabit, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die x Martii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

IV.

AD LUDOVICUM IOSEPHUM CARD. LUÇON, RHEMENSIUM ARCHIEPISCOPUM, OMINUM ERGO, FESTIVITATE SANCTI IOSEPHI REDEUNTE, BEATISSIMO PATRI REVERENTER EXHIBITORUM.

Dilecte Fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Litteras legimus quas nuper misisti officii plenissimas, et amavimus vota, quae Sancti Iosephi annua redeunte celebritate obtulisti: amavimus et studium quo subeunte acerbiorum dierum tristitia, opportunum Nobis praebuisti in praesentiore pietate tua sollatium. Pluribus tecum agere haud est opus ut intelligas eam Nos inde voluptatem hausisse quam haurire licuit ex fratris optimi optima amoris significatione. Ne putes tamen amore Nos tibi concedere: tam multa enim Nobis tecum sunt necessitudinis causae, nihil ut iam ad benevolentiam in te Nostram possit accedere. Accedat tamen volumus novum eiusdem pignus; idque habeas in Apostolica Benedictione, quam caelestium auspicem bonorum tibi, Dilecte Fili Noster, atque universo tuae dioecesis Clero populoque peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die festo Mariae Dei Parentis designatae MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS. PP. X.

V.

AD AUGUSTUM SERENISSIMUMQUE PRINCIPEM GULIELMUM II REGEM WURTHEMBERGENSEM, VICESIMUMQUINTUM MATRIMONII SUI ANNIVERSARIUM CELEBRANTEM.

Serenissime et Celsissime Rex, salutem. — Quam Nobis grata acceptaque omina obvenerint, quibus Maiestati Tuae, opportunitatibus animo Nostro iucundis, Nos prosequi placuit, tunc significare haud omisimus. Pari autem iucunditate occasionem fausti vicesimi quinti anniversarii matrimonii Eiusdem Maiestatis Tuae modo capimus, ut, vice Nostra, gratulationes et omina Tibi, Serenissime Rex, et Reginae, Augustissimae Uxori Tuae, offeramus, maximam cum subditis Tuis laetitiam ita participantes. Idque eo libentius facimus, cum notum compertumque Nobis sit quantam benevolentiam erga Clerum et catholicos cives istius Regni exhibere non desinas. - Velit igitur Maiestas Tua hoc sincerissimae adfectionis et humanitatis Nostrae testimonium accipere, dum Deo Optimo Maximo preces fundimus, ut Te una cum Serenissima Regina, in bonum et prosperitatem universi Regni Wurthembergensis diu adhuc sospitet, atque perfecta Nobiscum caritate coniungat.

Datum Romae apud S. Petrum, die II Aprilis MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO S. OFFICII

DE MATRIMONIIS EORUM QUI A GENITORIBUS ACATHOLICIS VEL INFIDELIBUS NATI, SED IN ECCLESIA CATHOLICA BAPTIZATI, AB INFANTILI AETATE IN HAERESI VEL INFIDELITATE AUT SINE ULLA RELIGIONE ADOLEVERUNT.

DECRETUM.

Cum decreti « *Ne temere* » per Sacram Congregationem Concilii die 2 Augusti 1907 editi articulo XI § I expresse edicatur novis circa formam sponsalium et matrimonii statutis legibus *teneri omnes in Catholica Ecclesia baptizatos et ad eam ex haeresi aut schismate conversos (licet sive hi sive illi ab eadem postea defecerint) quoties inter se sponsalia vel matrimonium ineant;* quaesitum est: Quid dicendum de matrimoniis

eorum qui a genitoribus acatholicis vel infidelibus nati, sed in Ecclesia Catholica baptizati, postea, ab infantili aetate, in haeresi seu infidelitate vel sine ulla religione adoleverunt, quoties cum parte acatholica vel infideli contraxerint?

Re in plenario conventu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii habito feria IV die 15 labentis mensis mature perpensa, Emi ac Rmi DD. Cardinales Inquisitores Generales respondendum decreverunt: *Recurrendum esse in singulis casibus.*

Die vero sequenti SSmus D. N. D. Pius divina providentia PP. X, in solita audientia R. P. D. Adsessori huius eiusdem Supremae Sacrae Congregationis impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem adprobare et confirmare dignatus est.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 31 Martii 1911.

Aloisius Castellano, *S. R. et U. I. Notarius.*

L. ✠ S.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM.

SSmus D. N. Pius Papa X, decreto Sacrae huius Congregationis, promovit:

24 martii 1911. — R. D. Sebastianum Leme de Silveira Cintra, in Episcopum titularis ecclesiae Orthosiensis, cum deputatione in Auxiliarem Emi Dni Cardinalis Ioachim Arcoverde de Albuquerque Cavalcanti, Archiepiscopi S. Sebastiani Fluminis Ianuarii.

29 martii 1911. — R. P. D. Iosephum Rovetta, in Episcopum Cathedralis ecclesiae Cassanensis.

31 martii 1911. — R. D. Angelum Portelli, O. P., in Episcopum titularis ecclesiae Selinuntinae, cum deputatione in Auxiliarem R. P. D. Petri Pace, Episcopi Melitensis et Archiepiscopi Rhodiensis.

Mandavit autem idem SSmus D. ut hac de re litterae apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

S. CONGREGATIO RITUUM

VENETEN. *(Vannes).*

DECRETUM INTRODUCTIONIS CAUSAE BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI IOANNIS MARIAE ROBERT DE LA MENNAIS PRESBYTERI FUNDATORIS CONGREGATIONIS FRATRUM INSTITUTIONIS CHRISTIANAE ET FILIARUM A PROVIDENTIA.

Inter claros viros, qui sacro ministerio scriptisque editis Apostolicae Sedis auctoritati ac iuribus tuendis ac vindicandis, nostra hac aetate in Gallia adlaborarunt, merito recensetur sacerdos Ioannes Maria Robert De La Mennais, qui in oppido *Saint-Malo*, Rhedonensis Archidioeceseos, die 8 Septembris anno 1780 ortus, et anno 1804 sacerdotio auctus, cum religione, moribus, litteris aliisque disciplinis iuventuti utriusque sexus instituendae valde profuisset, duobus sodalitiis ad hoc excitatis, nempe Fratrum ab Instructione christiana *de Ploërmel* et Filiarum a Providentia de *Saint-Brieux*, sanctissimo fine quievit die 26 Decembris anno 1860.

Fama sanctitatis qua S. D. in vita claruit, post eius obitum adeo invaluit in dies, ut super ea Inquisitiones ordinaria auctoritate absolutae Romam ad Sacram Rituum Congregationem transmissae fuerint. Instante vero Rmo P. Ludovico Copéré, Societatis Mariae, huius causae Postulatore, scriptisque Servi Dei revisis atque obtenta dispensatione a lapsu decennii; quum nihil obstaret, quominus ad ulteriora procedi posset, attentis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Antistitum atque Praepositorum Ordinum et Congregationum aliorumque virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, nominatim vero Fratrum Instructionis christianae atque Filiarum a Providentia litteris postulatoriis, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Vincentius Vannutelli Episcopus Praenestinus, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis, subsignata die ad Vaticanum habitis, sequens dubium discutiendum proposuit: « An sit signanda Commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur? ». Et Emi ac Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Cardinalis Ponentis, audito etiam voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde Sanctae Fidei Promotore, omnibus sedulo perpensis, rescribendum censuerunt: « Affirmative, seu signandam esse Commissionem si Sanctissimo placuerit ». Die 21 Martii 1911.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua Rescriptum Sacri eiusdem Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Venerabilis Servi Dei Ioannis Mariae Robert De La Mennais, presbyteri fundatoris Congregationis Fratrum Institutionis christianae et Filiarum a Providentia, die 22, eisdem mense atque anno.

Fr. Sebastianus Card. Martinelli, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

PARISIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (ROBINE-BERTHON)

Pio Papa X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno octavo, die 13 Martii 1911, RR. PP. DD. Seraphinus Many, Ponens, *Franciscus Heiner et Ioannes Prior, Auditores de turno, in causa* Parisien. - Nullitatis Matrimonii - *instante pro appellatione defensore Vinculi Parisiensi adversus sententiam Curiae Parisiensis, inter Renatam Robine, repraesentatam per procuratorem Nazarenum Ferrata, Advocatum, et Paulum Berthon, qui declaravit se nolle agere in hoc iudicio, et sese remittere sapientiae tribunalis, interveniente et disceptante in causa Defensore Vinculi ex officio, sequentem ediderunt definitivam sententiam.*

Die 13 Iulii anni 1898, Renata Robine et Paulus Berthon matrimonium contraxerunt, Parisiis, in Ecclesia parochiali sic dicta « *S. Jacques du Haut Pas* ». Dicebatur autem puellam non libere contraxisse, sed sub influxu patris; unde nil mirum si mox dissidia et iurgia inter coniuges orta sint. Itaque post non longum tempus, licet exterius vita communis perdurare videretur, separatio thori instituta est, et vir apud parentes suos, relicta uxore, noctes ducere consuevit. Tandem post undecim annos et dimidium, cum haec rerum conditio diutius tolerari non posset, vir petiit sic dictum divortium civile; quod revera pronunciatum est

anno 1910. Ex hac ergo parte libera facta mulier institit, libello oblato die 1 Maii 1910, apud Curiam Ecclesiasticam Parisiensem pro declaratione nullitatis sui cum Paulo Berthon matrimonii ex capite vis et metus; quae Curia die 22 Novembris eiusdem anni 1910, sententiam edidit pro nullitate matrimonii. Ab hac ergo sententia cum de iure appellasset Reverendus Vinculi Defensor Parisiensis ad S. Sedem, in H. S. O. dubium de more concordatum est: *An constet de matrimonii nullitate in casu?*

Ad quod dubium RR. PP. DD. Auditores respondendum censuerunt: *Affirmative.*

Quod ad ius spectat. Extat in corpore Iuris celebre caput *Cum locum, 14, De sponsalibus*, in quo haec dicuntur: « Cum locum non habeat « consensus, ubi metus vel coactio intercedit, necesse est ut, ubi assensus « cuiusque requiritur, coactionis materia repellatur. Matrimonium autem « solo consensu contrahitur; et ubi de ipso quaeritur, plena debet secu- « ritate ille gaudere, cuius est animus indagandus, ne per timorem « dicat sibi placere quod odit, et sequatur exitus, qui de invitis solet « nuptiis provenire ». Similia leguntur in capite *Veniens*, 15, eod. titulo: « Mandamus quatenus, si inveneris quod primam, post fidem praestitam « cognoverit, ipsum cum ea facias remanere; alioquin secundae (nisi « metu coactus qui possit in virum constantem cadere eam desponsa- « verit) adhaerere facias ut uxori ». Quibus ex capitibus, omissis ceteris, orta est theoria canonica, omnium doctorum consensu recepta, quod, saltem de iure ecclesiastico, metus dirimit matrimonium si sit gravis, etiam tantum relative, iniustus, et in ordine ad extorquendum consensum matrimonialem incussus; quod iure merito extensum est ad metum reverentialem, id est, ad metum quo reformidamus indignationem eius, in cuius potestate constituti sumus, modo tamen accedat aliquid aliud v. g. preces importunae, et instantissimae, iurgia, vexationes etc., ita ut metus sit revera gravis. Sic ait D'Annibale: « Timor reverentialis dici- « tur, cum aliquis patris, domini etc. indignationem, quae profecto ma- « lum est, metuit, licet absint verbera aut minae. Quae si gravis et diu- « turna sit, malum grave et ideo metus gravis non immerito existimabi- « tur ». *(Summula, tom. 1, n. 138, nota 16, edit. 3).* Quae verba postquam retulit Emus Gasparri, sic concludit: « Ita quidem, sed in foro externo « non praesumitur eiusmodi indignatio esse malum grave neque pro « puella, nisi circumstantiae aliud suadeant, aut accesserit aliquid aliud, « e. g. iurgia, minae importunae et instantissimae, *(De Matrimonio, n. 942, t. 2, pag. 54, edit. 3).* Revera, in his adiunctis S. Congregatio Concilii pluries matrimonium nullum declaravit, notantur in *Parisien., Matrimonii* 16 Maii et 5 Septembris 1903: et in altera *Parisien., Matrimonii*

21 Novembris 1903. Pariter in eisdem adiunctis, haec S. Rota matrimonium nullum esse declaravit in *Parisien., Nullitatis Matrimonii,* die 26 Februarii 1910.

Quod ad factum spectat. - Ut, in aliquo determinato casu, recte iudicari possit, metum reverentialem ad hunc gravitatis gradum pertingere, ut, iuxta supradicta, matrimonium dirimat, sedulo inspicienda sunt praecipua rerum personarumque adiuncta, quae ad matrimonium referantur, notanter indoles personae quae metum incussit, et illius, quae metum passa est, motiva, quae personam impellebant ad metum incutiendum, modus quo patiens vi morali restitit, personae ad quas recurrit, constantia qua in resistendo perseveravit. Quae si casui praesenti applicentur, facile patebit metum reverentialem gravem fuisse, matrimoniumque nullum declarandum esse.

Dñus Robine, pater Renatae, matrimonium filiae suae cum Paulo Berthon omnino et absolute volebat. Habitabat ille civitatem Cherbourg, ubi omnes fortunas suas habebat, et munere professoris fungebatur in Lycaeo; porro viduus erat, et mulierem quamdam, Parisiis habitantem, amabat. Quo ergo liberius cum illa muliere vivere posset, propriam filiam Renatam honeste a se removere voluit, tradendo eam in matrimonium Paulo Berthon, quem ab aliquot annis cognoscebat. Imo, cum hic etiam Parisiis habitaret, Dñus Robine, dimisso munere professoris, venditisque aut locatis bonis omnibus, quae possidebat in civitate Cherbourg, hanc civitatem dereliquit, Parisiosque cum filia sua Renata perrexit, ut et ipse commodius cum praedicta muliere conversari, et facilius filiae nuptias cum Paulo parare posset; quae nuptiae si conciliarentur, conventum erat ut D. Robine in familia Berthon propriam vitae sustentationem reciperet. Unde pater Renatae praedictum filiae matrimonium cum Paulo spectare, optare et velle coepit uti rem sibi et filiae necessariam; si enim hoc matrimonium non fieret, D. Robine, qui professoris munus dimiserat, in gravissimas difficultates et forte in inopiam, simul cum filia, proxime lapsurus erat.

Itaque D. Robine, qui mense Maio an. 1898 domicilium, ut supra dictum est, Parisiis fixerat, filiam non consentientem, imo fere nesciam Paulo despondit.

Erat autem Renata puella septemdecim annos nata, mitis, timida, quae hucusque patri semper in omnibus consenserat. Simul autem ac ipsi a patre propositae fuerunt praefatae nuptiae, has abhorruit et respuit, tum quia ipsi indoles Pauli maxime displicebat, tum quia ab aliquot annis alio amore preoccupata erat; itaque Renatae pater nihil intentatum reliquit, ut filiae reluctantem voluntatem frangeret.

Proposuit enim puellae infelicem rerum domesticarum statum, necessitatem providendi utrique, patri scilicet et filiae, vitae sustentationem, bona omnis generis ex matrimonio cum Paulo oritura, etc. Quae ratiocinia cum in irritum abirent, alia media excogitavit: hinc frequentes obiurgationes, graves reprehensiones, continua iurgia et etiam arcta custodia, aut saltem vigilantia ut Renata vix e domo egredi permitteretur, nisi ad adeundam officinam sponsi Pauli, qui pictoris artem colebat. Quae omnia passim referunt testes.

Nec tamen flectebatur puella; unde, quoties in conspectum Pauli veniebat, austera semper et frigida remanebat; nec unquam annulum sponsalicium, a Paulo oblatum, gestare voluit; imo non dubitavit, et quidem pluries, ipsi sponso asserere se nolle illi nubere, patrem quidem exoptare et velle hoc matrimonium, se autem illud prorsus respuere. Quod ita constanter et vehementer asseruit puella, ut ipse Paulus a sponsalibus recedere sibi proposuerit; quod tamen propositum, communicatis cum patre Renatae consiliis, exsecutioni non mandavit.

Semper enim Dñus Robine pro matrimonio instabat; et ideo, quo magis eius filia se matrimonio repugnantem ostendebat, eo magis pater illam premebat et urgebat, ad frangendam eius pertinaciam. Unde supradictis mediis adiecit minas et verbera. Comminabatur scilicet se filiam suam solam Parisiis derelicturum, vel quod ad idem redit, se illam exheredaturum. Ita testis Dña Montreuil: « C'est pour cela qu'il (Dñus « Robine) a voulu marier sa fille. Il lui a imposé ce mariage par ses « raisonnements, par ses prières importunes, par ses menaces de la « deshériter ». Ita etiam vir, Dñus Paulus Berthon: « J'estime que Ma- « demoiselle Robine a subi de la part de son père une contrainte à « laquelle il lui était impossible de résister. Il a, à ma connaisance, « menacé de l'abandonner, et il lui aurait donné même un soufflet « pour la faire céder ». Quas minas modo praecisiori sic exprimit ipsa Renata: « En m'obligeant à épouser M. Berthon, mon père m'a con- « trainte à faire ce que je ne voulais pas: il m'a mariée, je ne me suis « pas mariée. Mon père me menaçait de m'abandonner à Paris, seule « et sans ressources. J'avais alors dix-sept ans, et l'on comprend que « cette menace pouvait m'effrayer ». Has minas ipse pater fatetur: « Je « l'ai menacée de ne me plus m'occuper d'elle pour la marier, de l'aban- « donner à elle-même pour gagner sa vie. On comprend que ma fille, « qui n'avait alors que 18 ans, qui arrivait de province, pût se laisser « intimider et sérieusement effrayer par la pensée d'être livrée seule à « elle-même dans Paris, et acculée, sans savoir comment, à se procurer « des moyens d'existence. Il me reste vaguement à l'esprit les termes

« de mes menaces, mais ce qui me reste bien clairement, c'est l'existence « de ces menaces, et de la violence que j'ai faite pour imposer à ma « fille et les fiançailles et le mariage ». Quod spectat ad verbera, nullus quidem testis oculatus haec refert; de hoc tamen dubitari nequit, quia, praeter ipsam uxorem actricem, haec verbera referunt plures testes, quibus infelix puella vim ab ipsa passam tempore non suspecto concredidit, v. g. Dña Berthon mater Pauli, quae ait: « Il me souvient que « M. Robine, cependant très bon pour sa fille, s'est laissé aller à la « souffleter, afin de la déterminer au mariage. Je crois qu'il se livra à « ces actes violents, et en dehors de son caractère, pour obéir aux « ordres de sa maîtresse, que la présence de la jeune fille gênait ». Ita etiam testis Dña Menton de Chailly, puellae amicissima, quae dicit: « Quelques jours avant mon départ de Paris, elle (Renata) vint me rac- « conter qu'une scène pénible où son père s'était oublié jusqu'à la « frapper, avait eu lieu. Elle était exaspérée, déclarant qu'elle voulait « partir, même se tuer. Je m'efforçai de la calmer et de la ramener à « la raison ». Imo se vim etiam physicam adhibuisse contra filiam non negat pater: « Sans nul doute, je n'ai pas été jusqu'aux moyens phy- « siques violents, d'une manière continuelle; cependant il est bien certain « que dans des moments d'exaspération, j'ai accompagné mes prières « importunes et incessantes de quelques gifles et de quelques bour- « rades ».

Constat igitur Renatam a patre modis omnibus, precibus, obiurgationibus, iurgiis, minis, verberibus, adactam fuisse ad matrimonium cum Paulo; contra quam vim paternam et iniurias recurrit puella ad omnes, ad quos potuit, non quidem ad cognatos, quia nullum habebat Parisiis, sed ad amicas et etiam ad Pauli amicos, quos saepe in officina eiusdem Pauli reperiebat. Sic contra patrem, opem imploravit Dñae Menton de Chailly, de qua supra dictum est, Mariae Berthon, sororis Pauli, Dñi Aconin, qui amicus erat Pauli, Dñi et Dñae Montreuil, quorum consiliis, quantum poterat, utebatur etc. Et hi omnes, a puella rogati, apud patrem Renatae intervenerunt ut rem totam ipsi exponeret, et filiam tandem ab eius iniustis vexationibus liberarent. Sed nihil potuerunt contra pertinacem patris voluntatem, qui, ut dictum est, relicta civitate Cherbourg, et dimisso professoris munere, nullam sibi fortunae spem reliquam superesse putabat nisi in matrimonio filiae cum Paulo Berthon; quod ipse Paulus hoc modo exponit: « M. Robine n'a « pas un caractère violent, mais il est tenace; je dois bien reconnaître « aussi que sa situation était sans autre issue que celle du mariage « de sa fille avec moi ». Ipso die qui matrimonio praecessit, puella

invisit futuram socrum, Dñam Berthon, eamque rogavit, ne huiusmodi matrimonium fieri sineret, quod sic narrat Dña Berthon: « La veille du « mariage, M.lle Robine est venue me trouver pour me prier d'intervenir « en sa faveur, et de rompre le mariage arrêté par son père. Je lui fis « remarquer que c'était bien tard, que des personnes de province étaient « arrivées etc. ».

Quid igitur puella tantis pressa angustiis? Cum amplius sperare nequiret se patrem flectere posse, et cum, adventante die matrimonii, magis ac magis has nuptias abhorreret, consilium iniit, mirandum quidem, si spectentur indoles et aetas puellae, sed quod in luce meridiana ponit eius contra praedictum matrimonium repugnantiam, consilium, inquam, iniit, aufugiendi e domo paterna, et proficiscendi in Germaniam, (linguam enim germanicam colebat), ut ibi arte quadam aut labore victitare posset. Unde, pridie matrimonii, cum iam omnia parata essent ad nuptias, horis vespertinis, clam reliquit domum sponsi, ubi tunc erat, et adiit domum familiae Montreuil, et a Dño et a Dña Montreuil mutuam pecuniam efflagitavit ut propositum iter conficere posset. Cum autem huc casu supervenissent mater et soror Pauli Berthon, quaerentes Renatam, vix illam inducere potuerunt ut ad domum paternam rediret, repugnantem et clamantem se nunquam Paulo nupturam. Quod singulare factum narrant quinque testes oculati, scilicet Dñus et Dña Montreuil, mater et soror Pauli, et quaedam sarcinatrix, nomine Magdalena Faulard, quae in domo Montreuil coenam sumere solebat. Nec huiusmodi consilium dicendum est foetus repentinus phantasiae iuvenilis, sed potius propositum firmae voluntatis et maturae deliberationis; iam enim Renata a pluribus aliis pecuniam pariter petierat, ut Germanicum iter arriperet, v. g. a Maria Berthon, sorore Pauli, et a Dña Menton de Chailly, ut ipsae narrant.

Nec mirum igitur si dies ipse matrimonii, luctus potius quam laetitiae dies fuerit. Haec dicit Dña Montreuil: « J'ai passé toute la journée « du mariage avec les époux et les autres invités: l'attitude de la mariée « n'a pas varié. Elle est restée triste, a pleuré, a refusé de se laisser « égayer par les invités, qui tous se sont mis en devoir de la faire chan- « ger d'attitude. Après le dîner on a dansé, elle s'est refusé à danser avec « son mari, et n'a pas voulu prendre part à la danse. Le soir, la mariée « a suivi son mari sans faire de scandale; son attitude était toujours la « même, en sorte que le cri général a été: voilà un mariage qui n'est « vraiment pas gai, et une vie de ménage, qui commence sous de tristes « auspices ». Addit Dñus Montreuil: « L'impression générale de tout le « monde a été la tristesse. C'était extraordinaire de voir un mariage

« aussi triste où la jeune femme n'a cessé de pleurer ». Et ita etiam alii testes; notorium enim erat in familia praefatum matrimonium non libere, sed coacte a puella fuisse contractum.

Hoc pariter, vix inito matrimonio, luctuose simul et manifeste rei monstravit eventus. Prima enim nocte nuptiarum et per unam aut alteram hebdomadam, Renata debitum coniugale recusavit, nec illud postea praestitit, nisi viribus omnibus exhaustis, uti ait Paulus in sua depositione. Mox, ob varias causas, orta sunt inter coniuges dissidia et iurgia; unde, vix elapsis tribus aut quatuor annis, (prout dicit Maria Berthon, soror Pauli) separatio thori de facto instituta est, et Paulus in domo parentum suorum noctes ducere consuevit. Tandem mense Februario anni 1910, cum uxor virum sequi recusasset in urbem Carnutum, hic divortium civile petiit, et impetravit, tradita tamen uxori custodia prolis.

His autem omnibus inspectis, nullum dubium remanere potest de metu et quidem gravi et iniusto, quem Renatae pater modis omnibus, scilicet precibus, reprehensionibus, iurgiis, minis et verberibus filiae incussit, ad extorquendum eius consensum in matrimonium cum Paulo contrahendum; quae quidem omnia referunt iurati testes, numero novem, plerumque oculati, et aliunde probi et fide digni.

Quibus omnibus consideratis et sedulo perpensis,

Christi nomine invocato,

Nos infrascripti Auditores, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, confirmata sententia Curiae Archiepiscopalis Parisiensis, decernimus, declaramus et definitive sententiamus: « *Constare* « *de nullitate matrimonii inter Renatam Robine et Paulum Berthon* » et sic proposito dubio respondemus; statuentes praeterea eamdem Renatam Robine ad omnes iudicii expensas teneri.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et Ministris Tribunalium ad quos spectat, ut executioni mandent hanc nostram definitivam sententiam et adversus reluctantes procedant ad normam ss. Canonum, et praesertim *Cap. 3, Sess. 25. De Reform.* Conc. Trid., iis adhibitis executivis et coercitivis mediis, quae magis opportuna et efficacia pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, die 13 Martii 1911.

Seraphinus Many, *Ponens.*
Franciscus Heiner.
Ioannes Prior.

L. ✠ S.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLA.

AD R. D. VILLIEN, PROFESSOREM IN INSTITUTO CATHOLICO PARISIIS, OB EXEMPLAR OPERIS QUOD INSCRIBITUR " LA NOUVELLE ANNÉE LITURGIQUE „ BEATISSIMO PATRI REVERENTER EXHIBITUM.

Monsieur l'Abbé,

Le Saint-Père a reçu avec une particulière satisfaction l'exemplaire de « La nouvelle année Liturgique » que Mr. Mame, de Tours, a eu la filiale pensée de Lui offrir en hommage.

L'accueil si bienveillant et si favorable que l'Episcopat Français a fait à cette œuvre, est un précieux témoignage de ses mérites et du soin que ses auteurs ont apporté à sa composition.

Divisé, d'après le Bréviaire Romain, en quatre volumes, renfermant les offices de tous les Dimanches et de toutes les Fêtes de l'année, avec le texte latin et sa traduction française, cet ouvrage de piété que vous avez su enrichir de notes et de commentaires fort utiles et opportuns, a l'avantage d'offrir aux fidèles un « paroissien » riche et très complet.

En les aidant à mieux comprendre et à suivre avec plus de facilité et d'attrait les offices de la Liturgie catholique, il servira à développer en eux le goût et l'amour des choses saintes, et à les faire remplir avec plus de fruit leurs devoirs les plus sacrés.

Sa Sainteté vous félicite d'avoir contribué par votre zèle et votre science à rendre cette œuvre plus profitable aux âmes, et Elle vous accorde de tout cœur la Bénédiction Apostolique.

Je saisis volontiers cette occasion pour vous exprimer, Monsieur l'Abbé, mes meilleurs sentiments en Notre Seigneur.

Rome, 12 Mars 1911.

R. Card. Merry del Val.

L. ✠ S.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

CONGREGAZIONE PREPARATORIA.

Il giorno 7 del corrente mese di Aprile, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si tenne la Congregazione Preparatoria dei Sacri Riti, per discutere sulle virtù in grado eroico del Ven. Servo di Dio Gaetano Errico, Sacerdote Fondatore della Congregazione dei Sacri Cuori di Gesù e Maria.

CONGREGAZIONE NUOVA PREPARATORIA.

Il giorno 9 del prossimo mese di Maggio, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si terrà la Congregazione Nuova Preparatoria dei Sacri Riti sopra le virtù in grado eroico del Venerabile Antonio Maria Giannelli, Vescovo di Bobbio, fondatore delle Figlie della Beata Vergine dell'Orto.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Il Santo Padre, con biglietto della Segreteria di Stato, e con Breve si è degnato di nominare:

Prelati domestici di S. S.:

8 Febbraio 1911. — Il Rev. Luigi Paulini, canonico Penitenziere della Metropolitana di Udine.

20 Marzo 1911. — Il Rev. Angelo Brugnoli, preposto di Asolo e canonico onorario della cattedrale di Treviso;

— Il Rev. Bartolomeo Casturo, canonico della cattedrale di Treviso.

22 Marzo. — Il Rev. Giuseppe Pierotti, arcidiacono della cattedrale di Viterbo.

6 Aprile 1911. — Il Rev. Enrico Kellner, professore emerito di Teologia nell'Università di Bonn.

Sua Santità con biglietto della Segreteria di Stato, si è degnata di nominare:

11 Aprile 1911. — Mons. Domenico Taccone-Gallucci, Arcivescovo titolare di Costanza di Scizia, Consultore della S. Congregazione degli Studi.

ONORIFICENZE.

Sua Santità, con biglietto della Segreteria di Stato, e con Breve si è degnata di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell' Ordine Piano:

4 Aprile 1911. — Al Sig. Colonnello Francesco Vaughan, Cameriere Segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.

La Gran Croce dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

21 Marzo 1911. — Al Sig. Dr. Francesco Gonzales Guinán, Segretario Generale del Presidente del Venezuela.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro:

8 Aprile 1911. — Al Sig. Samuele Walker O'Neill, Cameriere d'onore di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S., della diocesi di Salford.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 Marzo 1911. — Al Sig. Giovanni Pietro Muth, Consigliere di Giustizia a Saarbruecken.

3 Aprile 1911. — Al Sig. Dr. Andrea Cozi, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro:

7 Aprile 1911. — Al Signor Augusto Giacomini, Vice-presidente del Circolo Leonino di Roma.

8 Aprile. — Al Sig. Ruggero Ruggeri, di Roma.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITA

La Santità di Nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

21 Marzo 1911. — Mons. Stefano Breyer, dell' archidiocesi di Strigonia.

23 Marzo. — Mons. Pietro Grassi, della diocesi di Bergamo.

28 Marzo. — Mons. Luigi Pennoni, della diocesi di Nocera-Umbra.

Camerieri d'onore in abito paonazzo:

20 Marzo 1911. — Mons. Andrea Ussorowski, della diocesi di Gnesna;

— Mons. Domenico Saldinari, dell'archidiocesi di Modena.

28 Marzo. — Mons. Antonio Huber, della diocesi di S. Ippolito.

Camerieri d'onore di spada e cappa soprannumerari:

20 Marzo 1911. — Il Sig. Comm. Giuseppe Andiloro, dell'archidiocesi di Reggio Calabria.

28 Marzo. — Il Sig. Filippo Maria Angiuli, dell'archidiocesi di Bari.

NECROLOGIO

17 Aprile 1911. — L'Emo Signor Cardinale Beniamino Cavicchioni, del titolo di S. Maria in Aracœli, Prefetto della S. Congregazione degli Studi.

Marzo 1911. — Mons. Salvatore Masot, dei Predicatori, Vescovo titolare di Avara, Vicario Apostolico di Fo-kien.

— Mons. Emerico Bende, Vescovo di Nitria (Ungheria).

— Mons. Cesare Sambucetti, Arcivescovo titolare di Corinto.

Aprile 1911. — Mons. Carlo Antonio Niedzialkowski, Vescovo di Zytomierz Luceoria o Luck, con amministrazione di Kameniek.

— Mons. Pasquale Rubian, Arcivescovo titolare di Amasea, Vescovo ordinante in Roma per gli Armeni, assistente al Soglio pontificio.

— Mons. Adolfo Perea, Vescovo di Pasto (Colombia).

— Mons. Pietro Angelini, Segretario dei Brevi ai Principi.

S. CONGREGATIO RITUUM.

PAG.

Veneten. - Decretum introductionis causae beatificationis et canonizationis Ven. servi Dei Ioannis Mariae Robert De La Mennais, presbyteri fundatoris Congregationis Fratrum institutionis christianae et Filiarum a Providentia. - *22 martii 1911.* 165

SACRA ROMANA ROTA.

Parisien. - Nullitatis matrimonii. *(Robine-Berton)* 166

SECRETARIA STATUS.

EPISTOLA.

Ad R. P. Villien, Professorem in Instituto catholico Parisiis, ob exemplar operis quod inscribitur: « La Nouvelle année liturgique » Beatissimo Patri reverenter exhibitum. - *12 martii 1911* 173

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. *Congregazione preparatoria e nuova preparatoria* 174

II. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* . . . . . »

III. Maggiordomato di Sua Santità. *Nomine.* 175

VI. Necrologio 176